Ти — мій останній, пізнаний до краю,
нещадний біль,— мене ти владно стис;
Як в духові палав я — так палаю
тепер в тобі. Противився довго хмиз
вогню, яким палахкотиш поривно,
та ось в тобі й з тобою я горю.
На муки пекла обернув ти гнівно
оцю сумирну схованку мою.
Я, майбуття позбавлений і чистий,
на вогнище страшних страждань зійшов.
Нічого ні придбати, ні посісти
в своєму серці сили не знайшов.
Хіба це я, хто тут ось догоряє?
Вже спогадів не збуджує чуття.
Життя, життя: по той бік всебуття.
Я в полум'ї. Ніхто мене не знає.
Це — зречення. Це не таке, як хворість
дитячих літ. Відстрочка. Привід стати
ще більшим. Все шепоче й зве кудись.
Не встрянь же в те, чим тішився колись.

1926, останній запис
в останньому нотатнику поета

Перекладач: Микола Бажан